

دست‌نویس‌های توری

(دندکیو شعرونو تونکه)

Ketabton.com

یاسمین وزیرمی

۱۳۹۴ لمریزکال

دم شوي توري

ياسمين وزيري

۱۳۹۴ ل کال

د کتاب پښندنه:

د کتاب نوم: دم شوي توري

ليکواله: ياسمين وزيري

خپرونډی: د افغانستان ملي تحريک، فرهنگي خانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز: ليکواله

پښتۍ ډيزاين: فياض حميد

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال / ۲۰۱۵ م

د تحريک د خپرونو لړ: (۱۲۲)

يادونه: د چاپ حقوق له ملي تحريک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسوليت ليکوال پورې اړه لري.

دم شوي توري

دا دم شوي توري

و لوله!

ډارېره مه!

پوهېرم په تا اغېز نه کوي

زړه دې ډبرين

دی!!!

پيليزه

شعرد احساساتو او افكارو د بيان يوه غوره وسيله ده. په شعر كې د جذابيت راز په خيال، فكر، تصوير او موزونه ژبه كې پروت دی، له يوې خوا د لفظي موزون جوړښت له مخې په انسانانو ښه لگېږي او له بلې خوا له هغو تمايلاتو سره مل وي چې له رقيقو احساساتو سرچينه اخلي.

كه څه هم له لنډيو او شعرونو سره زما اړيکه له ډېر پخوا يعنې ماشومتوب څخه ده خو د لنډكيو شعرونو سره مې په دې ورستيو كې مينه پيدا شوې ده. هم بې لولم او هم بې ليكم، خوند ترې اخلم هر تصوير پكې انځورم، هره خوشحالي، خندا، ناهيلي او درد ته مې پناه پكې وركوم. د لنډكيو شعرونو شيرينه او بېله دنيا ده.

دا شعرونه لنډ او د قافيې له بنده ازاده دي، له همدې توسنه مې هم ورسره جوړه ده، شاعر ټوله خبره نه راڅپري اكثرأ نيمه خپلو مخاطبينو ته پرېږدي دا يې زما په گومان بل كيف دی چې لوستونکی ورسره ملگری کوي چې وروسته يې دی خپله بشپړ کړي . دا چې تر کومه به مې دا رسم سم پاللی او ليکلي وي نو دا قضاوت به لوستونکو ته پرېږدم خو د لومړني کار په توگه يې تاسو ته وړاندې کوم.

په دې ورستيو كې د دې شعري فورم مينوال ډېر زيات شوي دي او ليكوالان يې هم، خو زه له خپلو ټولو دوستانو څخه ډېره مننه كوم چې زه يې و هڅولم تر څو داسې لنډكي شعرونه وليکم.

همدا راز له ښاغلي استاد پوهنوال محمد اسمعيل يون څخه نړۍ مننه كوم چې دا اثر يې چاپ ته وړاندې کړ.

هيله ده چې دا (دم شوي توري) مو په مهين خاطر بوج نشي

په درنښت

ياسمين وزيري

کابل - افغانستان

سريزه

د هېندارې حافظه لتوم

گوندي چې هلته

دې پيدا كړم

د آغلې ياسمين وزيري د لنډكيو شعرونو د كتاب پانې مې چې څنگه واپولې په دغه پورتنې شعر مې سترگې ولگېدې، خوښ مې شو او ددې لنډې ليكنې د پيل لپاره مې راواخيست.

آغلې ياسمين وزيري د مېرمن كلتوري - ټولنيز بهير فعاله غړې ده، چې ددغه بهير په اوونيزو غونډو او د کره کتنې په غونډو کې تل فعاله ونډه لري. تر اوسه پورې يې د داستاني ادبياتو، څېړنې او شعرونو په برخه کې څو کتابونه خپاره شوي دي. د نوموړې پر کتابونو د مېرمن بهير له خوا دوه ځله د مخکتنې غونډې جوړې شوې دي.

آغلې ياسمين وزيري د هغو گوتې په شمار افغان پيغلو له جملې څخه ده چې ادبيات يې د يوه مسلک په توگه زده کړي او تل له ادبياتو سره پاتې شوې ده. هر وخت چې خبرېم يا د هغې نوي کتاب چاپ شوی وي، يا يې د کتابونو په اړه غونډه وي او يا هم پخپله پر کوم څېړنيز کار بوخته وه ياسمين د ادبياتو په برخه کې ماستري لري او نن سبا د ادبياتو په برخه کې د دوکتورا د اخيستلو په هڅه کې ده. د نوموړې کيسې مې لوستې دي،

کيسې يې خپلې ځانگړنې لري، زياته برخه يې د افغان مېرمنو محرومیتونو ته ځانگړې شوې دي، پښتو ته يې له نورو ژبو څخه ژباړې کړې دي او د شعرونو کتابونه يې هم خپاره شوي دي، آغلې یاسمین وزیري په دې ټولو ډگرونو کې بريالی برېښي.

له نېکه مرغه په دې وروستيو کې يې د لنډکيو شعرونو ليکلو ته هم مخه کړې ده، چې ددې د شاعري په سفر کې يې يو نوی گام بللی شو.

له ذهن مې و ایستی

هېر کړی مې يې

له حافظې مې هم پاک کړې

خو زړه دې لا هم يادوي

آغلې یاسمین وزیري پخپله وايي ((که څه هم له لنډيو او شعرونو سره زما اړیکه له ډېر پخوا يعنې ماشومتوب څخه ده خو د لنډکيو شعرونو سره مې په دې ورستيو کې مينه پيدا شوې ده. هم يې لولم او هم يې ليکم، خوند ترې اخلم هر تصوير پکې انځورم، هره خوشحالي، خندا، ناهيلي او درد ته مې پناه پکې ورکوم. د لنډکيو شعرونو شيرينه او بېله دنيا ده...))

د نوموړې په يو شمېر لنډکيو شعرونو کې د لنډيو خوند شته چې ډېر په زړه پورې دي:

نن مې روح مسکا کوي

دا ځکه چې غمونو ته يې

د پای ټکی کېښود

دسترگو ژبه مې زده کړې
که گونگی يې نو راشه
د زړه خبرې دې د سترگو
په ژبه را سره سرشريکې کړه

د درياب پر موجونو
د کبانو پر نڅا او ټوپونو
ستا د بې قراره زړه او سترگو
تصوير انځوروم
ذهن ته يې سپارم

اې!

ته پوهېږې چې
د مسکا ژبه مې د ماشومتوب
او د بڼکلا ژبه وه
خو د غمونو او دردونو ژبه
چې ژړا ده تا را زده کړه

د آغلې ياسمين وزيرې لنډکي شعرونه د هغې د نورو شعرونو په پرتله
هنري او د وړو شېبو ډېره په زړه پورې انځورگري ده، خوشحاله يم چې

ياسمين وزيري اوس د كميت تر څنگ كيفيت ته هم توجه كوي، كه هغه خپلو ادبي هلو ځلو ته همدا سې دوام وركړي او په همدې مينه له شعر او ادب سره پاته شي ، ټينگ باور لرم چې آغلې ياسمين وزيري به يو وخت زموږ ددې برخې د سر كتار شاعرانو په منځ كې خپل ځاى ومومي.

د آغلې ياسمين وزيري دغه لنډكې شعرونه په غور ولولئ، خوند ترې واخلي او په اړه يې قضاوت وكړئ، تاسې قدمنو لوستونكو ته د ښه خوشحاله ژوند او آغلې ياسمين وزيري ته د ښكمرغه عزتمن ژوند او خپلې ژبې او ادب ته د خدمت په لاره كې لا بريو دعا كوم.

په مينه په درنښت

علم گل سحر

كابل- ارگ

۱۳۹۴/۱۲/۱۲

دم شوي توري او زما نظر

ياسمين وزيری د پښتو ژبې او ادب په ډگر کې پېژندل شوي څېره ده ، ما د دې ډېر کتابونه لوستي دي ، او هر کتاب يې چې ما لوستلی دی خدای شته ما ترې خوند اخيستی دی په ځانگړې توگه ياسمين وزيری د شعر په ډگر کې د ښځينو احساساتو په ښه توگه نمايندگي کړې ده ، اوس يې زما په وړاندې نوي شعري ټولگه (دم شوي توري) پرته ده په دې ټولگه کې وزيری لنډکي شعرونه ليکلي دي ، دغه کار تر دې وړاندې هم په پښتو شاعرۍ کې شوی دی ما دې ته ورته لنډکي شعرونه د ومان (نيازي) لوستلي و او ما يوه ليکنه هم پرې کړې وه ، اوس دلته په دې يوه پاڼه کې پردې شعرونو نظر ورکول راته گران کار ښکاري ، د دې لنډکي شعرونه چې دې ليکلي دي او يوه ښه ټولگه يې ترښه جوړه کړې ده نو لازمي خبره ده چې د چاپولو وړ ده ، نو پکار دی چې مونږ د دې شعرونه په ډېر شوق سره ولولو او نقادانو له په کار ده چې د دې پر شعرونو خپل خپل نظرونه څرگند کړي ، او ماته دلته نظر وړاندې کول په دې هم گران دی ، چې دا ټول شعرونه دم شوي دي نو پر دم شويو څيزونو باندې زما د قلم توري هېڅ اثر نه کوي ځکه چې زما قلم دم شوی نه دی نو دلته په پای کې له دم شويو تورو څخه يو سور گلاب راوړم .

سور گلاب

نن مې پسرلنۍ هوا حس کړه

د مرغانو چغهار او نخا مې وليده

ستا خوشبويه عطر مې د گلانو د خوشبويي سره احساس کړه

ځکه اوس لکه سور گلاب غوړېدلې يم

صادق ژرک

کابل افغانستان

۱۵/۱۲/۹۴

دم شوي توري

مخکې له دې چې د ياسمين جانې په دم توري شوي باندې بحث وکړم غواړم د لنډکيو شعرونو په اړه يو څه وکښم دا يوه څرگنده خبره ده چې د ژوند په هره برخه کې د وخت په تېرېدو سره ځينې مسايل په خپل حال نه پاتې کيږي بلکې بدلون مومي او کله کله خو نوښتونه هم رامنځته کېږي چې شعر او ادب هم دغه بدلون مني. همدا راز پښتو ژبه هم د تتر او نظم په برخه کې د نړۍ له ادبيا توڅخه اغېزمنه شوې ده په ځانگړي ډول په تېرو دورو کې د عربي، فارسي او هندي شعر او شاعرۍ اغېز پکې له ورايه ښکاري خو د معاصرې دورې په دې وروستيو کلونو کې د غربي ژبو د ادبياتو تر اغېز لاندې راغلې ده لکه سپين شعر، هايکو لنډکي شعرونه او داسې نور دي چې لنډکي شعرونه تر دې نورو فورمونو ډېر ورستي دي.

لنډکي شعرونه هم ځانته جلا خوند او رنگ لري.

زما په اند دا ډېر ښکلي لنډ ادبي او هنري ثرونه دي نه شعرونه ځکه چې د شعر اساسي رکن وزن او قافيه ده چې په بيتونو کې مراعاتيږي حال دا چې لنډکي شعرونو کې دا نه ليدل کېږي خو منځپانگه يې ښکلی احساس لري، کله کله داسې برېښي چې لنډکی شعر د آزاد نظم يو ډول وي چې ډېر لنډ خو له تخيل، احساس او ښکلو کلماتو څخه ډک وي.

په هر صورت دغه ډول فورمونه چې له نورو ژبو څخه را واخيستل شي په لومړي سر کې لږ څه ستونزې لري تر څو پوخوالي ته ورسيرې لکه هايکو چې له اړه درې مسرې دي، لومړۍ يې پينځه (۵) څپې، دويمه اووه (۷) څپې او درېيمه بيا پينځه (۵) څپې دي خو کله چې پښتو ادب ته وردننه شوې يو څه بدلون د مسرو په څپو کې را منځته شوی دی، زما په اند د فورم په اصل کې بدلون د فورم د بدلون سبب گرځي او بيا ورته بل نوم ټاکل اړين برېښي.

په هر حال راځو د آغلې ياسمين جانې لندکي شعرونو ته چې دم شوي توري نومېږي.

ښکلی اثر دی، تشبیهات او خوندور الفاظ لري، تخيل يې هم ښکلی دی، عجيبه خبره خو دا ده چې دا ټول اثر بلکې هر يو لفظ يې يوازې او يوازې په يوې موضوع را څرخي دا هم د آغلې شاعرې کمال دی چې عين مفهوم په دومره ډېرو بېلابېلو الفاظو وړاندې کوي.

زه به ورته وایم چې:

ياسمين خوري!

د ادب گلبن گلونه لوبوې

ښکلې پانې ټولوې

عطرونه خوروې

بس

زړونه لرزوې!!!

خو هیله مې ترې دا ده چې د ژوند هر اړخیزه انځورونه وکړي تر څو د هر یو
وگړي په دې بڼکلي هېنداره کې ځان وویني.
لکه څرنگه چې رنگا رنگ الفاظ یې بڼگلي اوډلي که معنا هم رنگینه کړي
نو شعریت به یې لا پسې بڼکلی شي، کاظم خان شیدا وايي:
مضمون د شعر لکه پیکر
رنگین الفاظ یې رخت و زبور وي
ورته په کار دي دا دواړه توکه
پیکر که هر څو دلریا تر وي
په پای کې آغلې وریزي خور ته د دې اثر د پنځولو مبارکي وایم د لا بریاوو
هیله یې لرم.

په درنښت

پوهنپاره آریانا حقیال

کابل پوهنتون

۱۳۹۴/۱۲/۱۷

زما ربه!

هر انځور دې ښکلی دی

د مخ روښنایي دې زما

سترگې و نه برېښوي

اې زما ربه!

حاکمیت

د ژوند په گوډ گوډ کې مې
دردونو او غمونو حاکمیت
پیل کړی دی
خوشحالی ته لار نه ورکوي
چې د زړه تیاره خونې ته
دنده شي او هرڅه رڼا کړي

سوله

سترگې مې د زړه سره په جنگ دي
ورته وایي:
ولې دې د مینې راز و نه شو ساتلی؟
زما خو هېڅ نه مني
هره ورځ د دوی جنگ وي
اوس نو ته د دوی ترمنځ سوله کوی شې

معجزه

پوهېرې!

ستا بېرته راتگ زما په لور

ما ته يوه معجزه ده !!!

تمثيل

چا راته وويل چې خوشحالی وليکم

خو زه څه وکړم؟ زه څنگه کوی شم

د غم په رنگونو خوشحالی انځور کړم؟

زړه او ذهن مې له دې کلمې سره اشنا نه دي

خوشحالی يې نه ليدلې نه يې لمس کړې او نه يې حس کړې

اصلا د خوشحالی څخه وېرېږي

خوشحالی نه پېژني

خو بيا هم هڅه کوم چې

د غمونو د هېرولو تمثيل زده او

خوشحالیو ته هرکلی ووايم

سور گلاب

نن مې پسرلنۍ بڼکلې هوا حس کړه
د مرغانو چغهار او نخا مې وليده
ستا خوشبويه عطر مې د گلانو له خوشبويي سره احساس کړه
ځکه اوس لکه سور گلاب غوړېدلې يم

انتظار

پوهېږې!
ته چې په سفر لارې
ما هره شېبه ستا په يادونواو
انتظار تېروله خو ته را نه غلې!!!

فضا

دښکلي څېرې په فضا
کې يې غبار ليدل کېده
ژبه يې د حيا خاموشي خپله کړې وه
خو په سترگو کې يې
راټولې شوې وريځو نغمې
پيل کړې
د باران په څېر داسې نغمې
يې وغږولې چې ډېره موده به يې
د زړه دښته له وچکالي وژغورل شي

نا پوه زرگي

اې!

زما نا پوه زرگيه!

نه پوهېرم ته لا هم چا ته

په تمه يې چې اوبنکو پاکولو

ته به دې راځي؟

چا چې دا اوبنکې درلورولې

هغه ډېر لرې تللی او ته يې هېر کړې

ځنگل

زه د خپل زړه په تور ځنگل کې

نن ستا ټول يادونه او خپلې

هيلې پانسې کوم!

سره وينه

د قسمت سره شوې وينه مې
د بدمرغۍ په اور تودوم
گوندي چې تقدير او
د تندي کړنې مې بدلې شي

لمس

اوس چې دې زما زړه لمس
کړ ووايه چې څه يې
درته وويل؟

حافظه

د هيندارې حافظه لتوم
گوندي چې هلته دي
پيدا كړم

اوبنكه

اې تاته وايم!
غواړم تل دي لكه اوبنكه
په بڼو كې له هر چا پټ وساتم

شهيدان

ستا لپاره مې ټول گلان شهيدان
کړل، سرونه مې ترې پرې کړل
وينې مې ترې وبهولې
ستا د راتلو په تمه
خو ته را نه غلې!

درد

نور دې نه يادوم
لکه درد په زړه کې
دې پټ ساتم!

خوند

ډېر خوند راكوي ستا
نه راتگ او زما
اورد مهالی انتظار!!!

گونگی

د سترگو ژبه مې زده كړې
كه گونگی يې نو راشه
د زړه خبرې دې د سترگو
په ژبه را سره شريكې كړه

خوب

شپې مې مړ په خوب وليدې
چيغې مې کړې
د وجود له خانگې مې ستا د
يادونو مرغۍ والوتې!

روح

نن مې روح مسکا کوي
دا ځکه چې غمونو ته يې
د پای ټکی کېښود!

سيلاب

ستا ټول يادونه مې
نن د سترگو سيلاب ډوب کړل!

حاجت

نورو خبرو ته حاجت نشته
زما او ستا روح په خبرو
بڼه پوه دي

تخندل

پسرلی راغی
د گلانو له تخندو سره
زما خوشحالی یې هم و تخنول
او غمونه یې رانه په مخه کړل

ذهن

له ذهنه مې و ایستې
هېر کړی مې یې
له حافظې مې هم پاک کړې
خو زړه دې لا هم یادوي

د اوبنکو چينه

د اوبنکو چينه مې په خوټېدو شوه
بيا زړه وړ ياد کړی يې
کنه ما خو ډېر پخوا هېر کړی وې

دريځه

د زړه له دروازې مې و ایستې
د ذهن له دريځې دې هم اوس اوباسم
نور به د نوم وا نه خلم!

ظالم

ته دېر ظالم يې له ما نه دې
هر څه واخيستل
زمونږ اړيکه
زمونږ مينه او يادونه
ان تر ټولو نږدې کس دې
هم رانه واخيست

ديوان

ته مې د خوښيو او غمونو هغه
په زړه پورې ديوان يې
چې غواړم ټول دې وليکم
ټکي په ټکي
کلمه په کلمه
ان سر تر پايه

جزیره

که په خوله دې نه یادوم
خو د زړه په جزیره کې
مې تل را څرخېږې!

دردېدل

ستا شتون دردولم
یعني تا دردولم
اوس چې رانه تللی یې
زه درپسې پوره دردېږم
نه پوهېږم دا څه ډول احساس دی؟

رگونه

ستا ټول يادونه
رگو ته مې و بهېدل
زړه مې ستا تصوير
په سور رنگ انځور کړ

مور

اخ!
مورې ماشومتوب ته مې
يو ځل بيا بوځه
وينستان مې ولوبوه
للو للو راته ووايه
غواړم ستا غېړې ته پناه يوسم
او سکون ومومم

الفاظ

له زړه او ذهنه مې ټول
الفاظ والوتل چې تا ته
يې شعر کړم

پانگوال

ته ډېر بې انصافه پانگوال يې
په اخيستلو پوهېږې
خو په ورکولو هېڅ نه پوهېږې

موسپدا

د زړه هېنداره مې په موسپدو شوه
ځکه چې خوشحالی ته مې غېږه
پرانیستې ده

مغروره

زه مغروره نه یم
خو ستا یادونو کناره
او له هر چا لرې کړې یم

لېونتوب

لېونتوب مې را نارې وهي
غواړي روح مې ستا روح
لمس او حس کړي

ياد ۱

ستا هر ياد
چې زما سيده ساده گي
او صداقت را يادوي
زما د ژوند هغه يادونه دي
چې په يادولو يې نور هېڅ څه نه رايادېږي

تیاره

زه او ستا یادونه
د تیارو په مرسته
د زړه په هدیره کې
ستا غمونه لمانځو

انتظار

ای!
تاته وایم راشه نو
نور مې سترگې له ډېرانتظاره
ستړي شوې دي
ان بانه مې خوږیږي
اوبنکې مې رودونه جوړ کړل
داسې نه چې دا ټول کلی پکې
ډوب شي بیا به یې خون
ستا په غاړه وي

خولې

له سترگو مې خولې په خڅېدو شوې
دا ځکه چې ستا تود نظر
زما یخ وهلی نظر را تود کړی

اشاره

غواړم وروسته له دې په اشارو خبرې وکړم
نور نوپه هېڅ ژبې، توري او کلمې
باور نه لرم

برستن

ستا د راتلو په تمه به زه
ډېره سترې شم
ته چې راځې ما به د خاورو
درنه برستن اغوستې وي

ماشوم

غواړم له سره وزېرم
هر څه هېر کړم
لکه نوی ماشوم ساه واخلم
درد او غم و نه پېژنم
له هر څه بې خبره

اتن

کله کله مې احساسات
په وجود کې برگ اتنې
جوړ کړي او تا رانه غواړي
په دې نه پوهیږي چې ته ډېر لري تللی یې

اوبول

د انتظار گلونه دې تر
هغه وخت په اوبنکو اوبوم
ترڅو چې ته راشې

خاطري

ستا دردونه خوب رانه الوزوي
يادونه او خاطري دي زړه مې
را چاپير او نخوي

اريکه

اې کاش زما او ستا اريکه
لکه اوبنکې او گربوان
نردي او صميمي وي

درک

د درک سترگې مې هم
ستا په خپر ږندې شوې دي
ځکه نو ستا غلطۍ نه لیدی شم
او نه یې هم درک کوی شم

گیلې

ستا رنگین انځور مې
لا په سترگو کې غږېږي
اوبنکې رانه گیلمنې دي
ځکه د هغو ځای مې
تاته درکړی

خاموشي ۱

خاموشي مې په زړه شوکاري لگوي خو څه وکړم
چې د ويلو جرأت نه لرم
اما ته خو هم د لوستلو جرأت
نه لرې
کنه زما په سترگو کې يو ديوان
خبرې دي چې ته يې نه
شې لوستی

سرې اوبنکې

نن مې زړه ډېر ډک دی
غواړم چې په خپلو اوبنکو
ټول کاینات ولمبوم
ان غواړم آسمان هم په خپلو اوبنکو
ووینځم خو زړه مې راسره دا
په اوبنکو مینځل نه منې هغه وايي
دا ټول کاینات زما په سرو وینو ومینځه
او اسمان ته هم زما د وینې سور رنگ
ډالی کړه

مینه ۱

نن مې بې وزله مینه
لکه اوبنکه
گرېوانه ته را ولوېده
سړه آه یې
تر خولې ووته او خاموشه شوه

زلزله

د هیلو او ارمانونو خونه مې

چې د زړه په وینو

جوړه کړې وه

د بې وفايي په زلزله کې له منځه لاړه

د زړه ټول دیوالونه یې ونړېدل

اوس د هیلو او ارمانونو هدیره ترې

جوړه شوې

یوازی د ناهیلی جنډه

پکې ولاړه ده

ژوند ١

اې!

تاته وايم

زه داسې څه وکړم چې ستا اوبنکې

را خپلې او غمونه دې لکه جامې له ځانه تاو کړم؟

هيله کوم ووايه زه څنگه ستا ژوند شم؟

نه پوهېږم چې ته به ما خپل ژوند کړې کنه؟

خو زه دا وايم

ته زما د ژوند يوه برخه نه بکله

ته اوس زما ژوند يې

بې له تا بې روحه جسم يم

چوپتيا

اې!

ته داسې فکر و نه کړې چې

زما چوپتيا به زما کمزوري وي

د دې چوپتيا تر شا زما کلکه غښتلتيا

او قوي اراده پرته ده

چې ستا له درکه ډېره لرې ده.

خاموشي ٢

خاموشي مې د زړه درد زياتوي

د زړه درزا په غوږو اورم

د درېدو او گرځېدو توان نه لرم

خو څه وکړم مجبوريت مې په خوله

د چوپتيا لاس ايښی دی

راز ويلو ته مې نه پرېږدي

وايي له ځان سره به ټول وسوزې

ښه به دا وي چې ته يوازې وسوزې

او ځان ايره کړې خو خاموشي به تل ساتې

ژبه

اې!

ته پوهېږې چې

د مسکا ژبه مې د ماشومتوب

او د ښکلا ژبه وه

خو د غمونو او دردونو ژبه

چې ژړا ده تا را زده کړه

مینه ۲

مینه هغه رنگین خوب

او ښایسته تصویر دی

چې د انسان زړه غواړي

هر وخت یې وویني

خو افسوس چې

له لاسه ورکولو سره یې

ژوند بې رنگه او بې خونده شي

خپلوي

تا خو راته ويلي و چې
زما هر درد او غم خپلوې
زما اوبنکې پاکوې او گيلې مې خپلوې
دا نو څنگه خپلوي وه؟
چې نه دې زما اوبنکې پاکې کړې
نه دې زما دردونه خپل کړل
او نه دې زما گيلې خپلې وگنلې
خو په بدل کې دا هر څه دې
په پندونو راکړل
اما ولې؟
اخر دا ستا خپلوي وه؟

ماشومتوب

اي ماشومتوبه!
خير يو ځل بيا مې هم
هغه تېر وختونو او يادونو ته بوځه
له دې ژونده ستړې يم
غواړم بيا هغه پټ پټونى او
اكو بكو وكړم
غواړم بېرته همغسې ماشومه شم
له هر څه او هر شي لرې

گړېوان ١

نن مې گړېوان اوښکې
ته گوانښ وکړ او ويې ويل:
نور تا ته پناه نشم درکولی
نور ما ته مه را خڅپره
زه هم گمزوری شوی يم
نورتا او ستا دردونه په دې شلېدلي
وجود کې نشم ځایولی

طوفان

اې

ته داسې يو طوفان وې

چېله راتلو سره سم دې

زما د زړه له خونې

ټولې خونې او رنگينۍ په مخه کړل

اوس مې زړگي په بې وزلي سره

خپلې خونې لټوي

خو له ظالم طوفان سره د مقابلې توان نه لري

هيله

يوازينۍ د ژوند هيله او د

زړه سکون مې ته وې خو

افسوس چې اوس نه کومه

هيله او نه هم د زړه سکون لرم

تنهائي

اې!

پوهېږې چې تنهائي څه ده؟

هغه تل پاتې ډالۍ ده

چې تا را وبخښله

باور ۱

نن ستا شيشيې باور

له منځه لاړ نور به

هېڅکله د شگو

په پل مزل و نه کړم!

هديره

د زړه هديره مې
د هيلو له جنازې ډکه
شوې ده
هرې خوا ته يې بې روحه
شناختې وينم

کاغذ باد

ژوند مې کاغذ باد ته ورته دی
هرې خوا ته الوزي
خو منزل ته د رسېدو ځای يې
معلوم نه دی

کڼکی

اې کاش!
کاش چې زړونو ته
دروازې او يا کڼکی
ور اېښودل شوي وی
تا به خپل انځور
د زړه په څلورو ديوالو
انځور شوی ليدلی وی
هلته به زما د مينې
کچه در معلومه شوې وه

آسمان

د معصوم زړگي آسمان مې
بيا ستا د بېلتون توري
وريځې را چاپېره کړې دى
له وربست نه يې وپېرېم
داسې نه چې په وړېدو يې
سيلاب راشي او هر څه
په مخه کړي

يادونه ۱

پوهېرې!

ستا يادونو ته مې وويل :

نور ځان مه را يادوى

نوره مې مه دردوى

نور زغم نه لرم

خو دوى ستا په څېر سخت زړي نه دي

دا راسره نه مني

وايي مور تا يوازې نه پرېږدو

مور بې وفا نه يو

پانسی

بېگاه مې ستا د دروغجنې
مینی په رسی خپلې ټولې
هیلي او خوښی پانسی کړې
نه غواړم
نور د مینی او باور
په نوم څه و پېژنم

اور

دا بې وزله زړه مې بخاری ته
ورته شو د لرگي او تېل په ځای
د معصومیت او مظلومیت
اور پکې بلیږي
خو سرې لمبې او لوگي یې
څوک نه ویني

خان مرگی

د کرکې په رسی مې خپلې
تولې معصومي هیلې
ستا له لاسه پانسی کړې
شهید ارمانونه مې خواره واره پراته دي
د زړه هدیره کې مې
نور خالي ځای نه دی پاتې
چې دوی بنځ کړم
ته یو ظالم خانمرگی وې
چې په ډبرې بې رحمۍ دې
هر خهپوپناه کړل

ملگرتيا

اڀ!

ژونده تا ته وايم

نورمي ستا له ملگرتيا بد راځي

نور مي له تا زړه تور شوي

ستړې شوې يم ستا ملگرتيا ما ډېره دردوي

نور د هېڅ کوم درد د زغمولو او گاللو نه يم

نور د سختيو سره د مقاومت توان نه لرم

غواړم يوې هوسا غېږې ته پناه يوسم

اوس نو غواړم ستا له ملگرتيا لاس واخلم

او داسې ملگري ته پناه يوسم چې ماته

ارامي او سکون را وبخښي

له هغه ملگري پناه غواړم چې مرگ نوميري

او د تل لپاره هوساينه را بخښي

اخر هغه خو د تا په څېر ظالم نه دی

چې تل دردونه او غمونه راکوي

يو دم له هر څه خلاصون را ډالی کوي

مړې هیلې

نن مې زېږې رږېدلي پانې
تر پښو لاندې وليدې
د درد او اسويلو اواز يې تر غوږو را ورسېد
په زړه کې مې څړيکه شوه
سم د درد احساس مې وکړ
ناخاپه مې پام شو چې مړې مړې هیلې مې
راته ژاړي په ژرغوني غږ وايي:
ستا هغه ورځ ياده شوه چې مور همداسې
د يو ظالم انسان تر پښو لاندې له منځه تلو
او د مرستې مو څوک نه و
او نه مو د درد احساس چا کاوه

زخم

په ياد دې دي كوم زخم دې چې راكړی و؟
هغه اوس ناسور شوی او د هر ځل
درد احساسېدو سره سم ستا دورغجنه
مینه او مکاره څېره را يادوي

زندان

که څه هم تا ټوله زنداني کړې يم
خوله مې د بنده کړې ده
لاسونه مې دې تړلي
خو زما خيال
فکر، او قلم نه شې
زنداني کولی

اوبنکې ۲

نن مې لکه اوبنکه له
سترگو ولوېدې
کله به دې هم یاد نه کړم

گل

هغه گل دې په یاد دی؟
کوم چې په تور ما بنام کې دې راکړی و
او تیارو ته دې رڼا ور وبخښلې وه
د یو گل په خېره کې دې ټوله نړۍ
راته ډالۍ کړې وه
اوس هغه گل وچ شوی دی
نه بوی لري او نه بڼایست
اما ستا خواږه یادونه، هغه مینه او هیلې لا همداسې
زما په زړه کې غوړېدلې او تازه دي

تسبيح

د اعتماد هغه تسبيح دې چې د دوکو په
تار پيلي وه وشلېدې
هغه دروغين نومونه دې چې هرې
داني ته انتخاب کړي و وشيندل شول
ټولې داني مې راټولې کړې
خو يوه هغه دانه چې باور او اعتماد
نوم لري پيدا نشوه
ځکه چې په دې نوم تا
يوه دانه هم نه وه نومولې

تصوير ۱

ستا تصوير مې په سترگو
کې انځور کړ د زړه په وینو مې ورنګاوه
چې لاپسې ښایسته شي
ډېر ښه انځور شوی دی
خو د سترگو باران مې دا ښایسته
نه شو لیدلی
وورېدې او ستا ښکلې انځور یې
رانه واخیست

زړه ۱

د زړګي درد مې بېنا سترګې
او رسا غوړ غواړي چېهم یې وويني
او هم یې درد واوري چې ته یې نه لرې
خو کاش ما هم ستا په پېژنده کې
غوړ رسا او سترګې بېنا کړې وی

سلامونه

د شمال په لاس مې
سلامونه در واستول
زړه مې په درزا او ټوپونو شو
اوبنکې مې ور سره مل
او سلگۍ مې ورسره تړلې وې
روح مې هم غوښتل
ستا په لور والوزي خو په دې معصوم
او بې وزله جسم مې دا
غمونه نه پېرزو کېږي

عمر

د خوشحالو عمر مې د گل پرمخ
هغه شبنم ته ورته دی
چې په خو شېبو کې فنا کېږي
خو د غمونو عمر مې د سیند
هغې لویې تیرې ته ورته دی
چې سیلاب یې هم نشي فنا کولی

تصویر ۲

د دریا ب پر موجونو
د کبانو پر نڅا او ټوپونو
ستا د بې قراره زړه او سترگو
تصویر انځورم
ذهن ته یې سپارم

سَاه ۲

اوس مې ساه
او روح دواړه
له تا سره ايسار دي
زه به تر کومه داسې
گرځم لکه بې روحه جسم

هیلې

د زرگي ټولې
هیلې او ارمانونه مې
سیند ته و ر وسپارل
خوښه یې چې له ځان سره یې وړي
او که د زړه په تل کې یې
ډبوي او فنا کوي یې

قسمت

که آسمان او ځمکه

سره يو ځای شي

نو په همغه ورځ به مو

قسمتونه يو

او بېلتون ته به مو ماتې

ورکړې وي

اوبنکې ۱

نن مې اوبنکې تاپسې

ډېرې خفه شوي دي

هره شېبه دې يادوي

د باران په څېر تاپسې وريږي

کاشکې ته هم د طوفان په

څېر ناڅاپي راغلی وي

او د ژوند توري وريځې به دې

په مخه کړي وي

نقاب

نن مې ستا د نقاب دارې څېرې شاته
يوه وپرونکې او بد مخې څېره وليده
ډېره ووپريدم!

ساه مې په سينه کې په ډوبېدو شوه
اوبنکې مې په سترگو کې ډنډ شوې
زړه مې د شيشې په څېر ماتېده

له دردونکي اواز نه يې

په ځمکه مېخ شوې وم

روح مې په سلگيو و

هېڅ مې نشوی کولی

توان مې ختم وياوې مې تر شونډو لاندې دومره وويل:

کاش چې ږنده وی

او ستا دا دروغجنه څېره

او مينه مې

نه وی ليدلی او نه مې هم حس کړې وی

احساس

نه پوهېرم
چې احساس مې
تا غلا کړی
که شعر لیکل رانه
هېر شوي دي

شعر

د مات زړه اواز
د مرورو اوښکو سیلاب
د شونډو غمجنه او ترخه موسکا
د رنځور جسم فریاد مې
د ناهیلی په تار سره وپیل
او تا ته مې په ماتو او دردمنو الفاظو
شعر ولیکه
خوښه ستا چې په لوستو یې
ذهن ته سپارې
که زړه ته

خزان

ته!

د خزان زرین طوفان وې
زما د ژوند بنایسته بهارونه دې
ورژول

نغمه

اې!

ته دې شپېلی هغه خوره
نغمه یې چې په اورېدو
یې ساه اخلم، او روح
مې تازه کیږي

احساس ۱

اي کاش چي ستا
په څپر زما احساس هم
مړ شوی وی ستا په دوکو
به دومره نا ماتېدم او ستا
نشتون به نه کړولم
که ستا په څپر بې احساسه وی
نو ستا غم او درد ته مې
اوره نه ورکوله ستا اوبنکې مې نه خپلولې
او نه به مې داسې زړه ماتېده

ژوند ۲

ته زما د ژوند لامل او زړه تسکین یې
او هغه ستا د ژوند لامل او تسکین
آه!
زما ژوند له منځه لاړ

ازادي

د ژوند لوی نعمت ازادي ده
خو څه وکړم چې زه يې نه لرم
زما روح، زړه او ذهن ټول
تا سره اسير او په بند کې دي

خدا ۱

خدا مې د کډوالو په څېر
له شونډو کډه وکړه
خو نه پوهېږم چې له دې سفره به
بېرته راځي او که د تل لپاره
يې کډه وکړه

انار

ای!

تا ته هسې زه

په ظاهر لکه سره منډه

ښکارم

په اصل کې زما زړه

د انارو د دانې په شان

له غمونو او دردونو ډک دی

نو د منې په ځای مې انار بوله

یاد

په مات زړه مې مات مات توري راټول

په مات قلم مې ستا نوم پرې ولیکه

خو نا څاپه د مات زړه

له وینو ولیکل شول

نور ستا بې وفا یاد په دې مات زړه

کې نشم ساتلی

الوتل

غوښتل مې والوزم
ان تر آسمانه ستوري
په لاسونو کې ونيسم
د سپوږمۍ ښايست له
نږدې ووينم او
اسمان ښکل کړم
خو افسوس
چې تورو وريځو را چاپېره
کړم

مينه ۱

د غزل په څو بيتونو کې مې
ستا مينه انځوروله
ټول توري رانه مات شول
اوس يې ماتې ټوټې ټولوم
او ذهن ته يې سپارم

روح

ته لارې!
خو زما زړه او ذهن دواړه دې
له ځان سره يووړل
اوس مې روح سرگردان
او تن مې د کالبوت په شان دی

پلار

ډېر مې يادېږې
د اوښکو په موجونو کې
تل ستا لارې څارم
ستا مهربانه لاسونه
حس کوم پلار جانه!

ديوان ۲

اې!

ته فکر مه کوه چې

زه ولې داسې غلې يم

زما د خاموشي تر شا

يو ديوان رازونه دي

خو افسوس چې ته يې

نه شې لوستلی

مرگ ۲

تېره شپه مې په خوب وليدې
چې ته زما جونگرې ته راځې
ډېر مې په ورين تندي
ستا هرکلی وکړ
ډېره درته خوشحاله وم
خو اوس غواړم چې ته په وينه
زما خواته راشې او ما ته په خپله
غېره کې پناه راکړې
يوازې ته يې چې زما دردونه او غمونه
لرې کوی شې
نو هيله کوم مرگيه!
يو ځل په وينه زما خوا ته راشه
فقط يو ځل هيله کوم

سکون

ته زما د مینې او د بنایستونو ټوله نړۍ یې
ته زما د زړه سکون او آرام یې
او تل به دې تشه احساسوم
ان تر قیامتہ به مې د زړه پر محور ولاړ یې
پلار جانہ!

باران ۱

زما زړه تاته دومره در نږدې
و چې ستا هره اوبنکه مې
په باران کې لیدلی شوه
خو افسوس چې تا هېڅ وخت
زما اوبنکې بې بارانه
هم و نه لیدې

کتاب

زړه مې هغه تړلی

کتاب دی

چې په بندو شونډو

دېرې خبرې کوي

او خپل درد انځوروي!

نظر

نه پوهېږم چې زما

نظر کمزوی شوی

که ته رانه وړک شوی یې؟

للتين

زه ستا هر ياد
په خپل داغلي زړه کې
د للتين په څېر
روښان ساتم خو د تېلو په ځای
د زړه وينې پکې سوزوم

سترگې ۱

زه او ته
لکه دوې سترگې
ډېر سره نږدې او څنگ په څنگ يوو
خو افسوس چې
هېڅکله مو سره و نه ليدل

لماځينه

اې!
تا ته وایم
لږ خو دې دا غم ته ووايه
چې ما خو شېبې يوازې پرېږدي
ان په لمانځه کې هم راسره غبرگ
په لمانځينه ولاړ وي

زولني

د رسمونو په زولنو داسې تړل شوې يم
چې نه ځان خلاصوی شم او نههم
ژوند کوی شم
ان تر دې چې د ساه ايستلو حق هم نه لرم
ځکه چې بڼځه يم!

گلونه

د زرگي گلونه مې
ټول مراوي شوي
د رږبدو اواز يې
د درد په شکل
په سينه کې
احساسوم!

نه پوهېږم

نه پوهېږم
چې ځان رانه ورك دى
او
كه تا
پيدا كوى نشم!

کاروان

ژوند د غمونو، دردونو او بې وفايي
داسې کاروان دی
پرتله له دې چې
منزل ته دې ورسوي
په نیمه لار کې دې پرېږدي.

اختر

اې اختره!
ستا راتگ ته ډېره خوشحاله وم
چې هغه به لکه باران زما
د زړه په وچه دښته وورېږي
خو افسوس چې هغه ډېر پخوا
د بل چا زړه دښتې ته باران شوی

هېنداره

ته مې خپله هېنداره گڼلې
ستا د مخ په رڼا کې مې خپل ځان ليد
خو اوس پوه شوم
چې ته زما هېنداره نه يې
ته هغه بې بنایسته هېنداره يې چې
د بل چا د مخ په رڼا کې خپل
ځان وینې

تیارې

تا مې ژوند ته د بې اعتمادۍ
دومره تیارې ډالۍ کړې
که اوس راته سپورمۍ هم شې
او ژوند راته روښانه کړې
نور به هېڅکله په تا باور و نه کړم

زغم

کله کله د ژوند زغم
دومره ستونزمن شي
چې مرگ يې هم د حل لار
نه شي کيدی

زړه ۲

ای!
زما رنځور زرگيه!
ته گوره چې څه دې وکړل
مين ته شوې
د اوښکو رودونه
زما پر مخ جوړ شول

درياب

ستا د سترگو په درياب کې
داسې ډوبه شوم چې
هېڅ نه پوهېږم
د اوبنکو موجونه
ماچېرې وړي؟

مینه ۲

ستا مينه لکه
فضايي سفینه چې
يوازې په خيال کې مې ښه
محسوسېږي او حقيقت نه لري

دعا

اې پاكه ربه!
اې د پټو زړونو او رازونو خبرداره
نور دې هېڅ غم او درد د زغملونه يم
نور مې توان ختم شوی
صرف ستا ملتيا غواړم
اې پاكه ربه! هيله كوم مرسته راسره وكړه
ستا په مرستې
غواړم د ځمكې غېږي ته پناه
يوسم او له هر غمه
خلاصون ومومم!!!

لمر

لمر په ډوبېدو و او خپل زرین شال یې
د سیند اوبه ته ډالۍ کړ
د سیند زرینې اوبه په
نڅېدو شوې، ونې په خندا خندا
شورماشور جوړ کړ
لږ ځنډ وروسته ستورو هم سترگونه کول
خو ما په دې هرڅه کې ته لیدلې
او یوازې مې ته احساسولې
ان تر دې چې یوازې او یوازې
مې ته تنفس کولې

رباب

ستا مينه د ربابهغه دردونكي نغمې ته
ورته ده چې په اورېدو يې
زړه درديږي او ځان په غم کې
ډوب احساسوي

غم

ستا غمونه ستا په څېر
بې وفا نه دي تل مې
د سيوري په شان
ملتيا کوي
خو کله نا کله سيوري هم
په تياره کې د انسان ملتيا پرېږدي
اما ستا غمونه دا کار نه کوي
په تياره کې مې هم
يوازې نه پرېږدي
تل راسره مله وي

اختر ۲

ستا راتلو ته مې شېبې شمارلې
خو يو ځل بيا دې هم
انتظار را سره مل کړ
اوس به تر بل اختره انتظار کوم
چې ته به راځې

گل

د هر گل په بنايست کې
زه يوازې او يوازې تا لتوم
خو نه پوهېږم چې کوم گل به
تاته ورته وي
ځکه چې دا گلونه اغزي نه لري
چې له امله يې ټپي شم
اما ته داسې د اغزيو ډک گل يې
چې تل مې ټپي کوي

هېنداره ۲

د معصوم زړه هېنداره مې
داسې چا ماته کړه
چې ما خپل ټول ژوند
د هغه په نوم کړی و

ژړا

زړه مې غواړي چې
په چيغو چيغو وژاړم
خپله ناهيلي وغروم
خپل غمونه ورته اوښکې کړم
تر څو د ځمکې کلک زړه نرم شي
او غېږه کې پناه راکړي

اواز

د دنيا له ټولو ناسمو
رسمونو او دودونو څخه
غورونه مې څه نه اوري
يوازې او يوازې
د خپل زړه اواز اورم
ځکه چې ناسم نه مني

باڼه

له خپلو ښو شکر گزاره يم
کله چې ستا په ياد کې اوبنکې توپوم
باڼه يې غېږه کې نيسي
توېدلو ته يې نه پرېږدي

مغور زړه

له هغه مغور
او ډبرين زړه څخه
ناره پورته شوه
چې نور زغم نه لرم
ډبره مې يادېږي!

اختر ۳

د داغلي زړه په وینو مې
لاسونه په حنا کړل
داسې نه چې اختر رانه خفه شي

لحد

پلار جانه!
سبا دې تور لحد ته
له زاريو سره درځم
د لحد توره ډبره دې په اوبنکو مينځم
تر هغو چې د تيرې ډبرين زړه نرم شي
او تا بېرته راکړي

اوبنکه ۲

ته زما په سترگو کې
د بنايستونو او يادونو
هغه اوبنکه يې
چې نه غواړم
له سترگو مې ولوېږي
غواړم تل دې په سترگو کې وساتم
او په بنو کې دې پت کېم

اعتماد

اعتماد هغه لمر وړانگه وه
چی په ډبره چټکی
د زره تیاری خونې ته د ننه شو
او هر څه یې روښانه کړل
زره یې داسې راوښت
لکه د خرما زړی چې
د خرما په منځ کې اوسي
خو لیر شپه وروسته
له منځه لاړ
او زره په گوگل کې خالي پاتې شو
لکه څنگه چې په خرما روژه ماتی وشي
او زړی یې لرې گذار شي

يادونه ۲

ستا د يادونو اوښکې مې
په نمجنو سترگو کې
دېرې پټې وساتلې
داسې نه چې په بهېدو يې
ستا يادونه هم ستا په خېر
وڅاڅي
او ما يوازې پرېږدي!

صبر

د صبر سلایي مې د رانجو پرځای
په سترگو پورې کړه تر څو
نور په سترگو کې ځای در نه کړي
ستا لپاره نمجنې نشي
اوس مې سترگې ستا لپاره د غړېدو نه صبر شوې
اما زه یې را سره نه مني
خو نه پوهېږم دا نا پوه زرگی مې د صبر په
نوم ولې هېڅ ډول کلیمه نه پېژني؟
راته وایې زه نا لوستی یم
نه د صبر کلمه لوستی شم او نه
یې پېژنم

انتظار

انتظار دې د زړگي
ويالې راوچې کړې
اوس مې د زړه سوې صحرا
له وچکالی سره مخ ده
نه کر پکې کوی شم
او نه يې شاړه پرېښودی شم

ياد

ته مې په ياد کې نه
بلکه ته زما
ياد گرځېدلی يې!

قاتل

احساس مې مړ شوی
حواس مې خواره واره دي
زړه مې مات او خیال مې کوچېدلی
روح مې هم پانسی شوی
بې روح جسم مې داغلی، دردېدلی
په ژړا او په کوکار په وژونکي
پسی لالهانده گرځي خو افسوس
چې نه پوهیږې د دې هر څه
قاتل ته ظالم یې
یوازې ته !!!

امېل

پوهېرې!

هغه احساس مې

اوس رانه مرور دی

کوم چې تا ته به مې مات ماتتوري

سره پیل او د رنگینالفاظو

امیل به مې

د شعر په شکل جوړاوه

حنا

اي پوهېرې!
ستا غمونه دومره
را چاپېره کړې يم
چې ان اختر مې هېر دی
خو، نن مې رنځور او معصوم زړه
وغوښتل ستا نوم په حنا
لاسو کې وليکم
خو افسوس چې حنا هم گيلمنه وه
نه يې غوښتل ستا بې وفا نوم
بيا پر لاسونو وليکم
درد مې تازه او سترگې مې
نمجني کړم

زړه ۳

اې لرزان زړگيه!
ته ولې داسې لرزېږی
او له قربانۍ وېره لرې؟
ته خو خو خو ځلې د هغه بې وفالپاره
قرباني شوی یې
اوس د قربانۍ لپاره نور څه نه لرو
صرف دا یو کالبوت شکل جسم
شته او بس

شک

اوس چې دې
د زړه هېنداره
په شکونو وپوښله
نو ماته په کوم نظر
گوری؟

بې وفايي

اوس چې دې بې وفايي جامې
په تن کړي او د دوکې په گانه دې
خان سمبال کړي
نو ووايه چې ماته
په کوم نظر گوري؟

دهيلو پسرلی

د هيلو پسرلی مې په
غوړېدو شو
ستاد راتلو زيری يې
اوريدلی پسرليه!

ماتي اوبنکي

اوبنکي مي نن له ډپر
درده ماتي شوې
په سلگو سلگو يې گرېوان ته
پناه يووړه
گرېوان يې سره پيوند کړ
خو مات شوی زړه مې
چې په ژړا او ناهيلي
يو ځل بيا ستا مينې ته پناه دروړه
نه تا او نه هم ستا مينې
هغه مظلوم پيوند کړ

شهادت

ستا د بې وفايي شناخته
د زړه پر مقبره دروم
د هيلو مزار مې
د زړه په وينو رنگوم
چې ټول مالت يې وويني
او ماته دشهادت مبارکي راکړي

د زړه دښته

تا مې د زرگي دښته
د ملتان په څېر کړه
اوس نو د هيلو او ارمانونو
د گل کېدو تمه نه لرم

پانه

د خزان وهلې ونې
په هره زرینه پانه کې
خپلې
رژېدلې هیلې وینم

بخيلي

ستا له سيوري کرکه لرم
کله کله مې بخيلي هم ورسره کېږي
ځکه چې هغه تل درسره وي
او تر ما هم در نږدې!

زړگی

یوازې زړگی مې خبر دی
چې ولې په تیارو کې
اوبنکې تویم!

اوبنکې

په ډېرو اوبنکو مې
د ویالې اوبهمالگینې او رنې کړې
خو یو ستا ډبرین زړه دی چې
په هېڅ ډول اوبنکو
نه نرمیږي او نه صفا
کېږي

کرکه

د کرکې په ستن
د صبر په تار مې
خپلې شونډې وگنډلې
نه مې غوښتل
ستا د بې وفايي راز
خرگند شي!

پناه

زه او ته
لکه دوې بې ځالې
مرغی
يو بل ته مو پناه يووړه
خو روزگار
د دې زمانې د خلکو په څېر
ظالم او سخت زړی شو
موږ يې يو ځای ځالې جوړېدا ته
نه پرېښودو

اور

د ميني او بيلتون
د اور لمبي مې تجربه کړې
اوس نو د جهنم له اوره
نه وپېرم
تر دې به مې
زياته نه سوخي

خدا ۲

ژوند مې د داسې چا
په اوبنکو بايلود چې اوس مې
په ژړا پورې خدا کوي

بنايست

پوهېرې چې د نړۍ ټول
بنايستونه ولې راته
بدرنگ بنکاري؟
ځکه چې ته راسره نه يې

شپېلی

د زړه ماته شپېلی مې
د نغمو په ځای په ژړا ده
او د زمانې ناسازو ته
مړې مړې اوبنکې تويوي

مات زړه

د زړه ماتولو کلمه مې اورېدلې وه
خو تجربه کړې مې نه وه
اما پروښ مې دا تجربه وکړه
دخپل مات زړه اواز او اسويلي
تر اوسه پورې هم زما په غوږ
کې دي

زېږی

ستا د راتلو زېږی مې په زړه داسې
ولگېد لکه پسرلنی باران
چېتول ځایونه زرغونوي
زما تمه پیدا شوه چې زما د زړه
تیاره خونه به هم روښانه اوزرغونه شي

شیشه

آه دا د کومې بنیبنېغږ دی چې ماتیري؟
اخ دا شیشه نه ده، دا زما د زره د ماتېدو
اواز دی چې د یوې بې ارزښته شیشه
په خپر ماتیري خو وینې یې زما له
سترگو خاخي اوگرپوانه ته پناه وړي

لمبه

ته د خزان هغه زرین ډوله لمبه وې
چې زما ژوند ته د ننه شوې
او زما د ژوند ټول بنایستونه دې
وسوزول، ایره دې کړل
او په باد دې وسپارل

مېلمه

ای!

ته پوهېږې چې دا غم د ولې
تل راسره وي او د زړه په
خونه کې مې ژوند کوي؟
دا ځکه چې زړه مې پښتون دی
مېلمه نه خفه کوي

خپلواکي

د خپلواکي له کلمې خوند اخلم
او ځان ازاد احساسوم خو ناڅاپه
مې پام شي چې زما زړه او روح
خپلواکه نه دي ستا په قید کې دي

کيسې

ستا د بې وفايي کيسې مې نن شپې
سپورمې ته وکړې ستا د ظلمونو
کيسې يې نه شوې اورېدلی
له ډېره درده تاوېده او تور داغ
يې په زړه جوړ شو!!!

داغونه

ستا له داغونو نه زما
د زړه هديره ډکه شوې
دا نوي داغونه چې راکوې
نه پوهېږم چېرته بېنځ کړم
د زړه په هديره کې مې
نور هېڅ ځای نشته!

مرور

ما ډېر مرور پخلا کړل

خو

يو ته هيڅ پخلا نشوې!

چې دا ولې؟

تلوسه

ستا ديدن ته مې تلوسه ده

ځکه چې يوازینی د ژوند لامل

او د زړه سکون مې ته يې

يوازې او يوازې ته!

یوازېتوب

که ووایم چې یوازې یم
دا به حقیقت نه ويځکه چې
ستا غم تل راسره دی!

نمجني سترگې

نمجني سترگې مې په ډېره مينه
او وفا داري ستا لارېڅاري
چې ته به کله راځې
خو لا خبرې نه دي چې ته د بل چا
د لارېڅارولو له امله
روند شوی یې!

سفر

ته چي په سفر تلي زما خوله خدا هېره كړه
زړه مې درزا هېره كړه ان تر دېچې
سترگې مې له رڼا منكرې شوې
يوازې يې ته كتلې اوبس!

شهيد

نن مې سترگې نه بلکه زړه ژاړي
ځکه چې هرې خوا ته هديرې وينم
هغه هم د تورو شپو شهيدان!

زړه ۴

ته چېڅې نو دا بې وزله زړه مې
هم درسره يوسه ځکه چې نه غواړي
بې له تا بل چا ته ودرزېږي!

سترگې ۲

سترگو تورولو ته مې زړه ښه کړ
لا مې تورې نه وې چې زړه مې
ستا د نشتون پېغور
سترگو ته ورکړ
د رانجو په ځای
اوبنکو د سترگو ملتيا پيل کړه!

وږه

د شپې له تيارو وږېږم خو وږهمې
کمه ده ځکه د تيارو شاته
د سبا زيری شته خو ستا د نقابي
او تياره څېرې شاته د هېڅ سبا
څرک نشته نو ځکه مې هم وږه
ډېره ده

زړه ۵

زړه مې هغه بې تورو کتاب ته ورته دی
چې هېڅوک يې لوستلو ته
زړه نه ښه کوي حتا ته هم!

سپورمی

په اسمان کې د نیمکی سپورمی له ختلو
سره ستا دوه مخکي را یاده شوه
هغه کله لویه او وره شي
خو ته هېڅ وخت لوی نه شوې
ته له سپورمی سره مقلوبه تشبیه یې

هیلې

د هیلو جنازه مې
قسمت ته وسپارله
چې په خپله اوږه یې واخلي
او د زړه په سوي صحرا کې یې
بنځه کړي

جنازه

په غړولي سترگې مې خپلې
هیلې او ارمانونه لیدل چې
په ډېرې بې رحمۍ قتلیري
دردونکي جنازې مې لیدلې
چې څنگه په بې کسی او تنهایی
د زړه په هدیره کې مې بنخېدل

تندر

ای!
ته لکه آسماني تندر زما
د زړه په کور را پرېوتې
په یوه شېبه کې دې هر
څه پوپناه کړل

احساس ۲

نه پوهېږم چې ته ولې داسې
بې احساسه يې؟
ځان مې در قربان کړ، ټول وجود مې
نن لمبه کړ، ان ټول اسمان مې
له لوگيو ډک شو
توره وريځه شوم ستا لپاره
د باران په څېره وورېدم
ستا د زړه ويجاړه دښته مې
زرغونه کړه خو افسوس چې
ته زما په قدر پوه نشوې

تيارې

ته پوهېږې چې د تيارې رنگ
ولې تور دي؟
زه يې درته وایم
تيارې زما د ژوندانه رنگ
خپل کړی!

باور ۲

اې!

ستا او ستا د دوکې گناه نه ده
گناه زما او زما د دې ساده زړه ده
چې په تا مو له ځانه ډېر
باور کړی و!

ژوند ۳

ژوند د هغه دردونکی ناول
په څېر دی
چې په هر باب کې یې
بېلابېل غمونه او دردونه
انځور شوي دي
هېڅوک نه غواړي ويې لولي
ان د نړۍ سخت زړي خلک

حيا

ستا په سترگو کې مې
هغه حيا ناکه مينه
و نه لیده
چې يوازې زما لپاره وه
او نه مې ستا په زړه کې
هغه درزا واورېده چې زما لپاره به وه
اوس هر څه بدل شوي او ستا
رنگ هم بدل ښکاري

بالښت

ويل مې:
تل به په ښو
لار ورته جارو کوم
د زلفو بالښت به ورته ږدم
هغه لار
د گل او اغزي په توپير و نه پوهېده!

دنيا

دې ظالمې دنيا داسې
د غمونو او دردونو
پنډ را پشا کړې دی
چې نه یې وړی شم او نه یې
پرېښودی شم

هیلې

د زړه ټولې هیلې مې
په خپلولاسونو ترتې کړې
د ژړا او سلگو اوازونه یې
لا تر اوسه په غوږنو کې
انگازې کوي
خو یوه هیله مې لا تر اوسه
لالهاندې گرځي
تا ته د رسېدو هیله

سترگې ۳

نن زما سترگې يوازې تا گوري
غواړي ستا د سترگو په موجونو
کې ځان ډوب کړي
ځکه چې نه پوهيږي ته به سبا
چېرې وې ؟
زما سترگې، اوښکې
او ستا تصوير به سره مله وي

قلم

اې قلمه زه يې وايم ته يې ليکه
داسې توري وليکه چې هغه هم زما
د درد احساس وکړي او ويده وجدان يې
ويښ شي خو که وجدان يې مړ وي
هېڅکله به ويښ نه شي!
ان که د دردونو او پندونو ناول هم ورته وليکې!

ژوند ۴

ژوند مې خزان موسم ته ورته شو
د بېلتون شمال يې يوې خوا او بلې ته
داسې الوزوي لکه رژېدلې
زېږې پانې

وعده

د يو ځای ساه ايستلو مو
سره وعده كړې وه
اوس چې نه يې
د يوازې ساه ايستلو توان
نه لرم

شمع

شمعی په ژړا ژړا پتنگ ته وویل:
ته زما د دې اوبنکو پروا نه کوي
گوره چې ستا په مینه کې ویلپیرم
سوزپیرم او ختمپیرم
پتنگ هم په نیم ژوند جسم او
ژرغوني غبر وویل:
ته دا زما مینه نه وینې چې ستا تر
سوزېدو او ختمېدو مخکې ستا
په قدمو کې ساه ورکوم!؟

نظم

زړه مې نن را نه وغوښتل چې
تاته نظمونه وليکم
خو افسوس چې تورو هم ستا
په څېر زما ملتيا پرېښوده
نه يې غوښتل ستا بې وفايي انځور
کړي
خو د مات زړه په وینو به دا هر څه
په نثر کې بيانوم

کاغذ

ژوند د سپين کاغذ پر مخ
د څو تورو ليکلو په څېر دی
خو افسوس چې دا توري څوک
لوستی شي او څوک نا لوستی پرې تېرېږي

شعر

اې!

ستا او ستا د دردونو

دېره شکر گزاره يم چې

د شعر ليکلو احساس يې

را بخښلی دی

خاموشي ۲

کله کله مې خاموشي په سينه کې

په غورځنگو شي

وېرېم داسې نه چې

د دردونو اور مې

رنځور زړه وسوځوي او ايره يې کړي

شپېلی ۲

ژوند يې هغه شپېلی ته ورته دی
چې په زړه کې يې په لسگونه
دردونکې نغمې او گيلې دي
زړه يې هم سوری سوری لکه
شپېلی چې له هر سوري څخه
يې بېل بېل د غمونو نغمې غږولې کيږي
چې ان تن او هډوگي يې
له ډېر تراژيدي سوځي

شک

د زلفو په تارونو مې په ډېره
مينه او اخلاص د اعتماد ملغلرې
وپیپلي خو هغه ظالم
شکي شو، ټول يې وشلول

تصوير

په زړه ناست هغه تصوير مې يې
چې په تنهائي کې يوازې تا ته
پناه دروړم او پټ رازونه
درته وایم

شناخته

تل د لیونۍ په خپر له ځان سره
بونگېرم او ستا خو ته روانه وم
شناخته دې ډېره خوزوم د زړه ټول
دردونه درته بیانوم
زما د هرې خوبۍ او غم ملگریه!
زما د ناهیلۍ اورېدونکيه
زما د دردونو او رنځونو مرحمه
زه خو تا نشم هېرې هر وخت
مې په یاد يې خو يو ته يې چې
هېره کړې دې يم او ځان ته مې
نه در غواړې پلار جانه!

احسان

ستا او ستا د بې وفايي ډېره
احسان منه يم چې كله مې هم
سترگې وچېدلو ته نه پرېږدي!

وفا

زړه مې ستا په وفا داسې
تړل شوی لکه د ماشوم
زړه په مور پورې
خو افسوس زه نه پوهېدم
چې ستا وفا او مينه د شگې
يو بند دی چې زر
له منځه ځي

هېرول

درد سخت دی خو تېرېدونکې دی
غم تر هغې هم سخت دې خو
هېرودونکی دی
اما درد او غم ورکونکی هېڅکله
هېرېدونکی نه وي

رښتیني انسان

زه او زما زړه
ته او ستا ضمير
په دې ډېر ښه پوهېږو
چې کوم يو مورښتيني او
صادق انسان دی
زه که ته؟

گړېوان ۲

اې!

ته پوهېږې چې تېره شپه

څه وشول؟

زما اوبنکو ستا د دردونو

او غمونو کيسې له گړېوانه سره کولې

سپورمې ۲

هغه نن بيا سپورمې ته مخاطبه وه

په سوي غږ يې وويل:

اې بڼکلې سپورمې!

که څه هم ته په بڼايست کې هغه ته ورته يې

خو ستا بڼگڼه

پرې زياته ده ته ټولې نړۍ ته

رڼا او بڼکلا ور بڅښې

خو هغه گوره چې يوازې

زما او خپل ژوند نه شي رڼولی

ياد ۲

ستا هر ياد زما د ژوند هغه
يادونه دي چې په يادولو يې
هر څه له ياده باسم او يوازې
تا او ستا يادونه يادوم!

تجربه

اورېدلي مې و چې زړه ماتول
او درد ورکول لويه تجربه غواړي
خو ته د نړۍ تر
ټولو تجربه کاره انسان يې!

مړ احساس

ستا په احساس کې خپل مړ
احساس لټوم، خو پیدا کولی یې نشم
داسې نه چې زما له احساس سره
ستا احساس هم مړ شوی وي

لیک

د داغلي زړه په وینو
نن لیک لیکم
نن مې ټول احساس
بیانوم نن هر څه هرڅه
په بنکاره وایم
چې ته مې ډېر یادېږي
بې له تا ژوند نشم کوی

گواه

د دردونو او آهونو گواه مې
دا ستوري دي چې نن
مې ستا په بېلتون کې
تېرول
يوازې مې دوی شاهدان دي

چاودلی زړه

د لاله د زرگي داغ،
د غنم چاودلي زړنو ته
چې نظر کېم
د خپل چاودلې او داغلي زړه
انځور مې مخې ته ودرېږي

اوبنکې ۲

ته پوهېږې! چې نن سبا
کوم شی ډېر بې ارزښته او
ارزانه دی؟
زه يې درته وایم
اوبنکې دي چې ډېر ارزانه دي
هغه هم زما اوبنکې

بنديوانه

سپوږمۍ په ورېځو کې
داسې بنديوانه ده
لکه په ناوړه دودونو کې
د يوې مظلومې پېغلې
ژوند

بېړۍ

زما د ژوند ټولې هیلې
لکه ماتې بېړۍ زما د انښکو
په درياب کې ډوبې شوې!

تیارې

چې پوهېدې له تیارې
او یوازیتوب څخه وېرېږم
نو ولې دې یوازې پرېښودم
او تیارې ته دې وسپارلم!؟

نښې

چې د غمونو
اميل دې را په غاړه کړ
چې دې له تورتموسره ملگرې کړم
چې دې اوبنکې را ډالۍ کړل
چې دې د کرکې اور زما په زړه کې بل کړ
نو دا د بې وفايي نښې دې له ځان سره
يو ځای سوزوم

دېوال

هغه يو ځل بيا هم په تيارو کې زاړه ديواله ته
تکيه کړې او اوبنکې تويوي
بيا هم له دې هر څه خوند اخلي
همدا يې د زړه سکون دی
ځکه د دې ژوند همدې تياروته ورته دی

وزرونه

وزرونه يې را وتړل ويل يې
نه غواړم رانه لرې لاره شې
او يوازې مې پرېږدې
اوس چې الوتې نشم
خپله والوت، رانه لارې
زه يې يوازې پرېښودم
د غمونو نړۍ ته!

غشى

اې!
دا سترگو او ښو ته دې ووايه
چې نور مې په دې غشو او بمونو نه ولي ؟
نور مې په دې زړه کې
څه نه دي پاتې ټول ارمانونه مې
شهيدان شوي خالي گوگل
پاتې دى او بس

مړغونی

اې!

ته داسې يو څه يې لکه تريخ مړغونی
چې په ظاهر ډېر بنايسته
او په باطن کې ډېر تريخ
لکه زهر!

سترگې

ستا سترگې زما د سترگو
هغه سترگې دي
چې په دې نړۍ کې
يوازې ستا سترگو ته گوري
او سترگې غړوي

صبر

د زرگي شاره ځمکه مې
هره ورځ د صبر په اوبه پنه کوم
د صبر پولې مې پکې جوړې کړې
د صبر تخم مې پکې کرلی
په دې بڼه پوهېږم چې ته نه پکې را زرغونېږي
خو څه وکړم چې دا ساده او مظلوم زړه يې
راسره نه مني

فلسفه

د ژوند په فلسفه کې مې
نن داسې
څه وليکل چې نور به
هېڅوک د مينې په نوم
په چا باور و نه کړي

اشنا

نه پوهېږم دا خپل دردونه، دا مات توري
څنگه شعرکړم، څنگه يې غزل او ټپې کړم؟
اوس خو ستا نوم هم زما له حافظې پاک
شوی اشنا
خو يادونه او دردونه دې تل راسره
مله دي

حس

اې!
ته پوهېږې چې اوس ولې ستا شتون او نه شتون
ماته هېڅ توپير نه لري؟
دا ځکه چې زه اوس تا په زړه او سترگو کې
حس کومخو نه پوهېږم
چې دا احساس له ډېرې مينې پيدا شوی
او که له ډېرې کرکې

نوم

غوښتل مې د ژوند په هره صفحه
کې ستا نوم د زړه په وینو
ولیکم
خو افسوس چې قلم هم
ستا په څېر زما ملتیا پرېښوده

خزان

ژوند مې خزان ته ورته شو
د بهار د هیلې څرک پکې نه لیدل کېده
د ژوند هره هیله مې
لکه خزان وهلی پاڼه وه
چې په یوه ټکان سره ورژېدل او تالا شول

اوبنکې

اې!

نن مې اوبنکې هم په

ژړا شوې دي

سلگۍ مې هم اوبنکېتويوي

ان تر دې چې

باڼه مې هم اوبنکې وروي

ځکه چې ته راسره

نه يې

واورينه مينه

تا ته وایم!
اخر دې ولې زما
سره داسې وکړل؟
ما خو په تا باور کړی و
ته مې خپل ارمان گیلې
تا هم زما د سترگو په
هېنداره کې ځان لید
زما د زړه درزا سره دې د خپل
زړه درزا یو کړې وه
ما ته دې هم رنگین خوبونه بنودل
ژمنې دې کولې
خو اوس فکر کوم دا ژمنې او دا مينه
دې واورينه وه چې داسې زر ویلې
او فنا شوه
زه له تا پوښتم چې

تا ولې داسې وکړل؟
تا خو په زاريو زما مينه غوښته
په ډېر محنت سره دې زما په زړه کې
ځای جوړ کړ
اوس نو ولې داسې کوي؟
ولې دې زما لاس پرېښود او زه دې
يوازې د غمونو او رسمونو په ظالمو زولنو کې
يوازې تړلې پرېښووم؟
آخر ولې؟
زما گناه څه وه؟
ممکن همدا مې گناه وه چې په پټو سترگو مې
درباندې با ور کې و او د زړه له تله مې
درسره مينه کړې وه
او ټول ژوند مې ستا په نوم ليکلی و

وعده

ستا هره وعده دا ننی. واورې ته
ورته ده چې زر له منځه ځي
ويلې کېږي او پايښت نه لري

قاتل

سترگو ته مې دې اوبنکې
په لومړي ديدن کې ډالۍ کړې
زړه دې پخوا رامات کړې و
هغو ماتو ټوټو مې روح پيوند ساته
نن تا زما روح هم ودرداوه
هغه دې وواژه
ټولې هيلې مې دې فنا کړې
آخر ته څوک يې ؟
فقط يو قاتل

تورې وريځې

د زرگې تورې وريځې مې
په ورنبت راغلې دي
خو د باران پر ځاې وينې وروي
وروسته له دې به ټولې کروندې
شين رنگي نه وي بلکه
زما د وينو سور رنگ خپلوي

اوبنکې

د اوبنکو باران مې د زړه
ارماني وچه ځمکه خړوبه کړه
خو په پای کې فقط داغونه اوناھيلي
پکې را زرغونه شول

بنايسته ما بنام

ای!

پرون ورځ دې په یاد ده؟

هغه بنايسته ما بنام دې هم یاد دی؟

کوم چې ستوري او سپوږمۍ زموږ

د مینې گواه و!

هغه روماتیکه فضا

هغه فضا چې له دود او رسمونو نه ډېره لري وه

هغه پرونی مینه دې یاده ده؟

کوم چې لکه پتنگ د شمعې خوا ته راتلې

هغه هر څه دې یاد دي که د هېر کړل؟

خو زما هر څه په یاد دي چې څنگه دې نازولم

او دلاسه به دې نيولم او هرې خوا ته به دې بپولم
خو افسوس چې نن هغه ما بنام نه دی
پرون مو يو ځای د مينې کيسې کولې
خو نن ستا د مينې کيسې د اوبنکو له ملتيا سره
ستا له انځورونو سره شريکوم
او خوند ترې اخلم
نه غواړم دا احساس هېر کړم
تل به راسره ژوندی وي
ترڅو چې ساه اخلم او ژوند کوم
ستا مينه او ستا نوم به زما د ژوند ځانگړي
برخه وي

پت احساس

نن مې پت احساس
د طوطي په شان
گويا شوی دی
غواړي په چيغو چيغو
ټولو ته ستا د مينې کيسې وکړې
او تا له پاک رب څخه
وغواړي

مبارکي

نن مبارکي راکړئ
نن يې له پيغورو او دردونکو
خبرو څخه ازاده شوم
اې! بيا هم مبارکي راکړئ
هغه مې هم ازاده کړ
د تل لپاره نور نه غواړم مکاره
او درواغجنه څېره يې ووينم
غواړم ځان
د تل لپاره له دې فريجنې
نړۍ څخه ازاده کړم
بيا هم مبارکي راکړئ

روح

اي تاته وایم!
نن چې ته په سفر تللې
روح مې تا پسې په ژړا شو
احساس مې په سلگو او فریادنو شو
ان تر دې چې بې روحه جسم مې
تاپسې سرگردانه مندې وهلې
او ته یې لټولې

مرورتیا

نن مې اوبنکې مرورې دي
مسکا خو مې لا ډېره پخوا را نه خفه وه
د زړه درد مې هم رانه په کوچېدو دی
خو نه پوهېږم چې یوازې ستا غمونه
ولې وفاداره دي چې تل مې ملتیا
کوي

زړه ۶

روح او تن مې د زړه نه مني
دواړه په تا پسې لالهانده
گرځي چې ته به کله راځي!

خزان

خزان ژوند مې خزان ته ورته شو
د بهار د هیلې څرک پکې نه لیدل کېږي
د ژوند هره هیله مې لکه خزان وهلې پانډه وه
چې په یو ټکان سره ورژېدله
او تالا شوه

موجونه

غوارم نن په دې تنهایی کې
ستا د سترگو په موجونو کې
ځان دومره غرق کړم
چې هر درد رانه کډه وکړي

آسمان

ته مې لکه په سر ولاړ آسمان گڼلې
ته مې خپله ټوله هستې گڼلې
ان ته مې خپل وجود، هیلې، ارمانونهاو مسیحا گڼلې
خو اوس پوهېږم چېدا زما تېروتنه وه
چې دومره لوړ مقام مې درکړی
ته فقط او فقط بس یو درد او یو
اغزی یې

احساس ۳

اې تا ته وایم!
راشه چې احساس مې نور
د مړکېدو په حال کې دی
په ورستی شېبې کې غواړي
تا ووينې او ستا د بې وفايي پېغور
درکړي
او د تل لپاره درسره مخه ښه وکړي

کالبوت

اې!

ته ولې زما سره داسې

دښمني کوې؟

اخرو لې؟

ما داسې څه گناه کړې ده؟

هر څه دې را نه واخيستل

زما ژوند، زما مسکا، زما معصوميت

زما زړه او روح دې ټول اسير کړل

يو د شعر ليکلو احساس راسره و

چې ستا يادونه او بې وفايې مې

پرې انځوروله او زړه مې

ارامتيا موندله

خو ته ډېر ظالم يې اوس دې

د شعر ليکلو احساس هم رانه واخيست

او زما نه دې گونگۍ جوړه کړه

زه داسې ژوند نه شم کوی

لکه يو کالبوت

د اوبنکو باران

نن مې زړه ډېر ډک و
غوښتل مې د باران ملتيا وکړم
تر بارانه ډېره وورېدم!
تر اسمانه ډېره و چغېدم!
په زړه کې مې خړيکې شوې!
ان د زړه په وینو مې د بوډۍ ټال
جوړ شو!
ټول ژوي له سره په ژړا شول
ځمکه ولرژېده، د ونې څانکې ماتې شوې
غرونو هم سلگۍ پيل کړې!
خو افسوس!
يو ته بې رحم وې
چې هېڅ يې درباندي اثر و نه کړ
زما د اوبنکو په باران دې
ولامبل او خپله لاره دې بدله کړه
لاړې او شاته دې هم په وروستي
ځل و نه کتل

مسافر

نن مې ډېر يادېږي
اوبنکې او باران مې سره
يو ځای کړل
د آسمان په لوري مې چيغې کړې
د زړه په وینو مې څو توري درته
ولیکل
چې نور زغم نه لرم
راځه نو ډېر مې يادېږي

شپه

بېگه شپه مې ستا يادونه
مېلمانه وو
له هر ياد سره دې لکه ماشوم لوبېدم
ستا بڼايسته تصويرونه مې
په سترگو کې انځورول او ذهن
ته مې سپارل
سترگې مې نه پټولې ان نه مې رپولې
وېرېدم داسې نه چې دا بڼکلي
يادونه او تصويرونه رانه واخلي
خو افسوس چې د سهار رڼايي
په يوه شپه کې ټول رانه واخيستل
او زه يې يوازې کړم

لوبه

ټوله شپه می ستا یادونه لوبول
ستا بې وفايي مې ژړله بالښت
ته مې پناه وړې وه اوښکې او سلگۍ مې
ملتيا کوله بلاخره شپه رڼه شوه خو اوس
نه پوهېږم چې په دې رڼا ورځ کې چېرته پناه یوسم
ستا را لورول شوې اوښکې او درد
څنگه وژاړم د اوښکو تويولو ته هم داسې آرام ځای نه لرم
ته ووايه چېرې لاره شم چاته پناه یوسم؟
چاته وژاړم او څنگه دا هر څه وزغمم؟

خاموشي ۴

خاموشي مې نن غواړي په
شاعرانه الفاظو هر څه د
سترگو په رنگېن انځور کې
بیان کړي!

خوان ژوند

ژوند هغه و چې ماشومه وم
په ماشومانه فضا کې الوتم
له هر څه بې خبره
معصومانه نړۍ
او له هر څه بڼایسته او رنگینه
خو خوان ژوند داسې یو کاروان دی
چې منزل ته د رسېدو هیله یې نه شته!

شعر

ستا لپاره مې نن په ډېره مينه
او اخلاص د زړه
په وينو
شعر وليکه او په سترگو کې
مې ځای ورکړ
اوس نو راشه
سترگو ته مې څېر شه
او ټول هغه رنگين الفاظ ولوله
چې تاته ليکل شوي اوته يې يوازينی حقدار يې

دوست او دښمن

اې!
ستا له لاسه مې د باور
سترگې دومره کمزورې شوې
چې دوست او دښمن نه پېژنم
نه پوهېږم په چا باور وکړم

تصوير

ستا تصوير مې په سترگو کې

انځور کې د زړه په وینو مې

و رنگاوه چې لاپسې بنايسته

شي

ډېر بڼه انځور شوی دی

خو د سترگو باران مې دا بنايست

نه شو ليدلی

وورېدې او ستا بڼکلي انځور

يې رانه واخيست

زولني

د مينې په زولنو مې ټول وجود تړلی و

خوله مې خاموشي خپله کړې وه

خو د زړه له ماتېدو اواز يې چې

واودرېد نور يې د سکوت

ديوالونه ونړول او هر څه

يې گویا کړل

غچ

اې!

پوهيږې چې

نن مې مات او رنځور زړگي

غچ اخیستلو ته مجبوره کړم

خو دا بې وزله زړه

په دې نه پوهيږي چې

څوک له خپل زړگي څخه غچ اخیستی شي!؟

اوبه

ته لکه تللي اوبه داسې

لاړې

بېرته نه را گرځې!

مايوسي

نن مې له تا سره هوډ وکړ چې نور
به مایوسي نه لیکم
تراژیدی نه انځورم
اوبنکې نه خشوم
زړه نه دردوم
خو گوتې او احساس
مې د مایوسی سره ژمن دي
دا اجازه نه راکوي

خزان

خزان مې له زرينو وړانگو
او رږدلو پانو سره
ډپر خوښ دی
ځکه چې زما تصویر
او ژوند انځوروي

نخا

تېره شپه سپورمې
او ستوري نخېدل
ستا د راتلو زيری
يې راکړ!

پرخه

ته مې د گل په خېره کې
انځور کېږې
زه لکه پرخه درباندي
وورېدم!

غزل

ته مې لکه خوږ غزل
په ذهن را ورېږې
خو افسوس چې هغه
الفاظ مې هېر شوي چې
تا لکه شعر انځور کړم

گل

د خاطراتو گلونه دې ټول
ورژېدل او له منځه ولاړل
خو د دردونو او غمونو گلونه دې هېڅ نه رږېږي ځکه چې
د اوبنکو په ویاو یې خړوبوم

ډپوه

د هيلو ډپوه مې د زړه
په وينو بلوله
خو افسوس چې
هغه وينې وچې شوې
ډپوه تته شوه!!!

تقدير

په خپل تقدير پسې مې منډې ووهلې
زاري او گيلې مې ورته وکړې
ان غوښتل مې لاسونه يې ښکل کړم
خو تقدير راته وويل:
زما نه گيلې مه کوه دا زما کار نه دی
ستا د تندي کړښې سمې نه دي

لورولې اوبنکې

ټوله شپه می ستا یادونه لوبول
ستا بې وفايي مې ژړله
بالبنت ته مې پناه وړې وه
اوبنکو او سلگیو مې ملتیا کوله
بلاخره شپه رڼه شوه
خو اوس نه پوهیږم چې په دې رڼا ورځ کې چېرته پناه یوسم؟
ستا را لورولې اوبنکې او درد څنگه وژاړم
اوبنکو تویولو ته هم داسې آرام ځای نه لرم

زلزله

ستا بې وفايي د زلرې
په څپر زما دزړه هغه دېوالونه
او برجونه و نړول چې
په گډه مو د اعتماد او باور
پر بنا اباد کړي وو

خزان

د خزان زرین شمال او طوفان
نن یو ځل بیا زما د زړه
په کور هم راغی او
د ژوند ټولې بڼکې هیلې یې لکه
زېږې پانې له ځان سره یوړلې

دخیال صحرا

د خیال صحرا کې مې نن
داسې گرځېدلې لکه
مجنون په سوې دښته

مرگ

اې مرگه!
ته ماته خپل زور مه را بنایه
آخر ته څه کوی شې؟
ژوند به را نه اخلې؟
خو ما ته کوم توپیر نه کوي
ځکه چې زه لا په خوا
وژل شوې يم

کتاب

د زړه په کتاب کې مې
په وروستي ځل د صبر
په قلم داسې ولیکل
نور تاپسې اوبنکې نه توپوم
ته مې له ذهن او زړه نه و ایستې

سترگي ۴

ته پوهېرې چې د سترگو
سپين مې ولې سره شوې دي؟
دا ځکه چې اوبنکو مې
د وينو رنگ خپل کړی دی

باران ۲

ته مې هېر کړی وې
يادونه دې هم له دې زخمي
زړه کډه کړې
خو نن مې تر سترگو سترگو شوې
د باران په لاس دې يادونه راواستاوه
چې زخمي زړگی پرې ټکور کړم

سمندر

ستا خیال زما د ذهن په سمندر
کې ځان لاهو کړ خو له پوښېدو
بچ شو ځکه چې
غواړي پرته ستا له خیال او تصویر په ذهن کې بل
څه ونه شخوي

منځپانگه

د روح او زړه دواړه منځپانگې
مې دې ولوستل
سر تریایه سترگې مې ډکې شوې
پوه شوم چې سترگې مې د څښلې وې
او خپله تنده دې پرې ماته
او له ځان سره د یو ځای کړي

مرهم

غوارم د اوبنکو په مرهم
د زړه زخمونه ورغوم
د صبر په نغمه يې پوه کړم
د چمبې په خوشحالي ور ډالی کړم
غلی آرام آرام و خوځېږم
ورته ووايم
نور نو صبر شه

خيالي نړۍ

په خيالي نړۍ کې ډوبه له هرڅه بې خبره ومې ويل:
اې کاش الوتلې وى وزرونه مې درلودى
ډېره لرې تللې وى داسې ځاى ته
چې هلته د زه او ته کلمه چا نه پېژندلى
صرف دا يې زده وى چې مونږ
يوازې او يوازې مونږ

ياغي احساس

ياغي احساس مې نن بيا
ياغي شوی دی
غواړي خپل زړه صیقل کړم
او تا د زړه تل کې وساتم
د تل او تل لپاره!

بانډه

بانډه نه ځمبم
غواړم په لوڅو سترگو
لکه په وینه تا او ستا
ښایسته تصویرونه په
خوب ووینم

پتری

ما اوربدلي و
هر شی چې مات شي پتری کيږي
نو دا زړه ولې نه؟
ولې زړه له ماتېدو وروسته
نه جوړېږي او نه هم پتری کېږي؟

خاموشي

خاموشي مې يو ځل
بيا په زړه منگولې ښخې
کړې او ستا په ياد کې روح لمسوي

زه او ته

زه د زړه په سترگو تا وينم
روح او روان مې هم تا احساسوي
خو د ناهيلۍ په تيارې
کې ځان بايلم او مرم
خو د سهار د راتلو او ستا د ليدو
سره سم بېرته ساه اخلم
ژوندۍ کېرم او تا يادوم

چيغې

انځورونه دې بېگانه شپې
چيغې وهلې خو افسوس چې ما نه اورېدل
ځکه چې زړه او سترگې مې
د عاطفې غوږونه چوپتيا ته سپارلي
نو د چيغې اواز دې تر ما نه رسېده

لمر

نن مې خپل نوم د هغه
په ډبرين زړه کې وليد
له خوښۍ مې وزرونه وشول
والوتم تر ستورو او آسمان
له هغه ځايه مې د ستورو
ځلا پرې وشيندله
اوس نو ځکه داسې ځلېږي لکه لمر

د زړه هېنداره

ستا په خبرو زما اوښکې وبهېدې
د زړه له هېندارې يې گرد پاک
او روښانه يې کړ
خو اوس مې اوښکې وچې شوې
د زړه هېنداره مې د غمونو گرد پوښلې
له تا غواړم چې د تېر په شان مې وژړوې
تر څو د زړه هېنداره مې پاکه او رڼه شي

خوشحالي

خوشحالي مي د ماشوم په خپر
زنگوم تر خو ويده شي
او بيا په ويننه راسره
ملتيا وكړي

بېلول

ته مي له ځان خخه بېل كړي
بي له هغې هم يادونه
دې راسره دي لكه
سيوري تل مي بدرگه كوي

کلوپ

د زړه زنگ وهلی کلوپ
مې په نورو کیلیانو نه
وازیږي
ځکه چې کلي یې یوازې تاسره ده

ژمنه

له تا سره مې ژمنه ده
نور به دردونه او غمونه
نه لیکم

د تحريك يادښت

د افغانستان ملي تحريك د (۱۳۹۳ ل) كال په پيل كې له خپلو گرانو هېوادوالو سره ژمنه كړې وه چې د دې كال په بهير كې به (شل عنوانونه) بېلابېل ديني، علمي، ادبي او ټولنيز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې كوي. ملي تحريك دا ژمنه د ياد كال د كې پر (۲۸) مه نېټه پوره او د يوې پرتمينې غونډې په ترڅ كې يې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې كړل. ملي تحريك په ياده غونډه كې ژمنه وكړه چې د (۱۳۹۴ ل) كال په بهير كې به انشاء الله د خداى (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې كوي. طبيعي خبره ده چې دا اسانه كار نه دى، ډېر زيات زيار او زحمت ته اړتيا لري، خو ملي تحريك ټينگ هوډ كړى چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملي كوي. دا اثر چې ستاسو په لاس كې دى د همدې (سل عنوانونو) ژمنه كړو اثارو له جملې څخه دى، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحريك هيله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې گټه پورته كړي. ملي تحريك له ټولو هغو ليكوالو، ژباړونكو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندويانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهير كې يې يو بل سره مرسته او ملگرتيا كړې او دا فرهنگي بهير يې بريالى كړى، د زړه له كومې مننه كوي او كور وداني ورته وايي.

د هېواد د فرهنگ د ښېرازۍ په هيله

د افغانستان ملي تحريك فرهنگي خانگه

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحریک له هېواد پال او فرهنگپال شخصیت
بناغلي (الحاج بريالي گردیوال) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د
دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحریک وياړي چې د علمي
اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو
درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل معنوي
او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

يو ځل بيا ددې اثر له ليکوالي او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه
کوو چې ددې اثر د ليکلو او چاپولو جوگه شول.

په فرهنگي مينه

د افغانستان ملي تحریک

د لیکوالی چاپي اثار

د ښوونکي لورې
د لورې لورې
د لورې لورې
د لورې لورې

د افغانستان ملي تحریک

www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۲۲

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**